అభ్యుదయ రచయితల బాధ్యతలు

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

1. కళలూ : అభ్యుదయకళలూ.

అభ్యుదయ ఉద్యమంతోపాటు కళాసాధనకూడా సాగించటం అభ్యుదయ రచయితల విధి. కొందరు అభ్యుదయ రచయితలు అభ్యుదయోద్యమాన్ని మాత్రమే పాటించి కళానిర్వచనాలను ఉపేక్షిస్తున్నారు. మరికొందరు కళానిర్వచనాలద్వారా అభ్యుదయోద్యమాన్ని చూడటానికి ప్రయత్నించి, రెంటికీ సమన్వయం లేనట్టూ, ఏదో ప్రత్యేక ప్రచారానికి గాను కళ అభ్యుదయ రచయితల చేత దుర్వినియోగ పరచబడుతున్నట్టూ అపోహ పడుతున్నారు.

కళానిర్వచనాలు వేరే ఉన్నాయి. ఆ నిర్వచనాలలో అభ్యుదయ బీజాలు దొరుకుతాయని భ్రమపడవద్దు. కళలన్నీ అభ్యుదయకరమైనవి కాకపోవచ్చు. కాని, కళలను అభ్యుదయానికి వినియోగ పరచటం మన అభ్యుదయ రచయితల ఆశయం. అందుచేత రెండు విషయాలు మనం పాటిస్తాం: కళ కాని దానికి మనం కళార్హత ఇవ్వం; కళార్హత ఉన్నప్పటికీ సాంఘికాభ్యుదయానికి పాటుపడనట్టయితే దాన్ని మనం ఆదరించం.

మనకు ముందు వారు కొందరు కళాదృష్టితో తృప్తిపడ్డట్టు కనిపించారే? మనం అభ్యుదయ దృష్టి, కళల నెందుకు జోడించవలసి వచ్చింది? ఈ ప్రశ్నకు మనం సమాధానం చెప్పగలిగి ఉండాలి.

కళాసాధన గాలిలో జరగదు: అది సాంఘిక వాతావరణంలోనే జరగాలి. అభ్యుదయ నిరోధకులీ సత్యాన్ని ఒప్పుకోరు. ఇటీవలి వరకూ వీరు కళ ఒక పరమార్థమనే నిరర్థకవాదాన్ని తప్పెట వేశారు. అది వారి తప్పుకాదు. అంతులేని విలవగలది అనటానికి అమూల్యమైనది అంటూ ఉండటం

పరిపాటిగా ఉండే సంస్కారంలో వారు పెరిగారు. నిరర్థక జీవులైన ధనికవర్గం వారినీ, డిప్టీబొమ్మల్లాంటి ప్రభువుల్నీ సంఘంలో గొప్ప వ్యక్తులుగా పరిగణించిన సాంఘిక సంస్కారంలో వారు పెరిగారు కాని, ఇప్పుడిప్పుడు వారి వాదాన్ని ఉపసంహరించుకొని కొత్త పంథాలు తొక్కుతున్నారు రీ విధంగా వాదిస్తారు,కళయొక్క ప్రయోజనం ఏమిటి? మనసుకు నందాన్ని వ్వటం, మనిషి బుర్రలో ండే కుళ్ళునూ, నరాల కాలుష్యన్నీ కడిగివెయ్యటం, బుదికి ర్వచనీయ మైనఆనందంఇవ్వటం కంటె కళకు ప్రయోజనం .

ళకు ప్రయోజనం ఉందని మ వీరామోదిస్తున్నారు. ఈ ప్రయోజనం వ్యక్తిగత ది సాంఘిక మైనది కాదు. ప సాధించే వాడు వ్యక్తి. న్ని అనుభవించే వాళ్ళుకూడా క్తులే. అందుచేత వీరు కళాప్రయోజనాన్ని దాటి మాట్లాడరు. ని, కళాసాధకుడూ కళాస్వాదడూ కూడా ఒకే సంఘంలోనే ఉన్నారు. వీరికున్న పరస్పరసంబంధం కళ ఒక్కటే గాదు;సామాజిక సంబంధం కూడా వారి మధ్య వున్నది. అందుచేతనే అభ్యుదయ కళల విలువను మనం గుర్తించుతున్నాం.

అభ్యుదయ సాహిత్యం అనగానే అభ్యుదయ నిరోధకులు ప్రచారం అనే సాకు చెబుతారు. అందుచేత కేవలమూ గానకళ తీసుకుందాం. గాయకుడు కేవలమూ కళాసాధకుడుగా పాట కచ్చేరిలు చేసినంత కాలమూ అతనిలోగాని, అతని పాటవినే శ్రోతలలోగాని, సమగ్రమైన కళా సంతృప్తి వుండదు. ఇది ఊహా కల్పితమైన విషయం కాదు. మంచి గాయకులై వుండి, వ్యక్తిగతంగా శ్రోతలకు ఎంతో సంతృప్తి ఇవ్వగలిగి ఉండి, గానకళను గురించి సమగ్రమైన ఆసక్తి లేక ఏదో అసంతృప్తితో వుండే గాయకులున్నారు. యీ గాయకులకూ ఈ శ్రోతలకూ సామాజిక సంబంధం ఏమాత్రం ఉండినా వీరు ఆరాధించే కళ శ్రోతలలో ఎంతో చైతన్యం తీసుకురాగలిగి ఉండును

సుబ్బులక్ష్మి వంటి గాయనీమణి సంగీతకళను శ్రోతల కెంత అందించినా రాసి చైతన్యం ఒక భారతియార్ పదం పాడగానే పుట్టుకు రావటం మనలో చాలామంది ప్రత్యక్షంగా చూశాం. ఆ మాట అంటే కళావాదులు భారతియార్ పదానికీ సంగీతకళకూ ఏమిటి సంబంధం అంటారు. అప్పుడు మనం త్యాగరాజు కృతికీ గానకళకూ సంబంధ మేమిటని తిరిగి అడుగుతాం. కాని అసలు విషయ మేమిటంటే, సంగీతం వెంట సాంఘిక బాంధవ్యంకూడా ఏ ర్ప డ గా నే కళాసాధకుడికీ, కళాస్వాదకుడికీ కూడా కళారక్తి పెరుగుతున్నది. ఈ సంబంధం పా ట తా లూ కు సాహిత్యం ద్వారానే కలగాలని లేదు. కేవలమూ నాదంద్వారానే కలగవచ్చు. అభ్యుదయదృష్టిలేని గాయకుడు తనముందు కూర్చున్న వారిలో జరీమడత ఉత్తరీయాల వాళ్లను చూస్తాడుగాని, ఎనిమిది గంటలు శ్రమించి వచ్చినవారిని చూడడు. అభ్యుదయ దృష్టిగల గాయకుడైతే ఒక వెయ్యిమంది శ్రామికులుగాని, స్వాతంత్ర్యసైని కులుగాని తనముందు కూర్చుంటే వారికొరకు ఏవిధంగా నాదోపాసన చెయ్యవలసిందీ సులభంగా నిర్ణయించుకోగలడు. అటువంటి అభ్యుదయ గాయకుడు ఈ నాటి పాటకచేరీవాళ్లకన్న కళను ఒక మెట్టుపైకి తీసుకుపోగలడని అభ్యుదయ కళావాదులం గు ర్తి ం చు తున్నాం.

2. అభ్యుదయ రచయితల బాధ్యతలు.

మన సంఘంలో గాలిసావ చేసే pure artists ఉన్నార[illegible] కేవలమూ కళాసాధనతోటే వా[illegible] సమగ్రమైనఆనందం తాము పొ[illegible] ఇతరుల కిస్తున్నారనీ అభ్యుద[illegible] నిరోధకులు వాదిస్తారు. అటువ[illegible] కళాసాధకులలో సాంఘికచైత[illegible] రాలేదని మనం వారికి సమాధ[illegible] చెబుతాం. ప్రజలను ఉ వ[illegible] మీాద తీసుకుంటే ఇటువంటి p[illegible] artsతో వారు ఒక్క నాటికి ఉ[illegible] పడరని కూడా మనం చెబుత[illegible]

అ భ్యు ద య రచయితల[illegible] మనకు కళారాధకులకుండే బా[illegible] తలన్నీ ఉన్నాయి.

కళారాధకులలో సాంఘిక[illegible] న్యం కలిగించటం మనవిధి. జీవి[illegible]

ప్రమాదభూయిష్ఠం కాదనీ, జీవితానుభవం వెనక కొన్ని సూత్రాలున్నాయనీ, వాటి సహాయంతో జీవితాన్ని అభ్యుదయమార్గాన నడిపించవచ్చుననీ మనరచనలద్వారా మనం చాటాలి. జీవితాన్ని అధోగతికి లాగే శక్తులను అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా ప్రతిఘటించి వాటికి సమాజంలో నిలవ నీడలేకుండా చెయ్యటానికి మనలో ఉన్న సర్వకళా శక్తులనూ ధారాళంగా ఉపయోగించటం మన విధి. జీవిత పరిణామంలో ప్రజాహితానికి అనుకూలంగా పాటుపడే అన్ని సాధనాలనూ గుర్తించి, వాటిని బలపరుస్తూ, వాటికి విజయం చేకూర్చుతూ, మనకళను ముందుకు నడపటం మన విధి. సంఘవిద్రోహ శక్తులతో నీనాడు శ్రామికులూ, శక్తిహీనులూ విజయవంతంగా పోరుతున్నారు. వారిశక్తులను ఇందుకుగాను అపూర్వంగా కేంద్రీకరిస్తున్నారు. ఈ ప్రజలనుఒకప్పుడు వాడిచూపులతో పాలించిన విద్రోహకు లీనాడు మర ఫిరంగులను పైకి తీస్తున్నారు. ఈ ప్రజాశక్తులను బలపరచటమూ, వీరి అసామాన్య శౌర్యపరాక్రమాలను గుర్తించి కీర్తించటమూ మనవిధి.

మన హక్కులనుకూడా మనం గట్టిగా అమలు పరచాలి. మనం సంస్కారరీత్యా సంఘానికి ముందున్నవాళ్లం. జీవితాన్నీ, జీవితం యొక్క అంగాలనూ సూక్ష్మంగా పరిశీలించి విమర్శించటానికి మనకు హక్కున్నది. రాజకీయపక్షాలూ, పెట్టుబడిదారీలూ, అంతర్జాతీయ కుట్రలూ మనకన్న చిన్నవి. వీటిని మించి మనం పెరగాలి. వ్యక్తిగతంగా కాకపోయినా, మన సంఘం ద్వారా మన అభ్యుదయ రచయితలం ప్రతి సామాజిక సంఘటనను గురించీ తీవ్రంగానూ, న్యాయంగానూ విమర్శించగలిగి ఉండాలి. మనం పదవీ వ్యామోహితులం కాము. రాజకీయాలను విమర్శించటంలో మనకు సంఘక్షేమం తప్ప మనకు వేరే ఆశయాలు లేవు. ఈ దృష్టితో రాజకీయసంఘటనలను గురించి విమర్శించేటందుకు మనకు హక్కున్నది.

3. అంతరాయాలు, ఆటంకాలు

ప్రస్తుతం మనకు అనేక ప్రతిబంధకాలున్నాయి. ఒక బుర్రకథ

గాని, ఒక సినిమా చిత్రంగాని ప్రజలలోకి వెళ్ళినట్టుగా మన రచనలు ప్రజలలోకి వెళ్ళే పరిస్థితి ఇంకా ఏర్పడలేదు. నాటకాలు తప్పిస్తే మన ఇతర రచనలు ప్రజలకందే అవకాశాలు చాలా తక్కువ. దేశంలోఉన్న నిరక్షరతే దీనికి ముఖ్యకారణం.

అదీకాక; ఒక తెలిసినవాడు చెప్పినట్టు, సోషలిస్టు వ్యవస్థలో తప్ప మరే ఇతర వ్యవస్థలోనూ కళాసాధకుడికీ, కళాస్వాదకుడికీ కొంత ఎడంఉండి తీరుతుంది. ఈ ఎడంకూడా మనని ప్రజాసామాన్యానికి అందకుండా చేస్తుంది.

మన ఉద్యమం నేటివరకూ చెప్పుకోతగిన విజయం సాధించలేదు. అభ్యుదయ సాహిత్యకళ ఏపాటి విజయం సాధించి ఉండినా గాలిసాము సాహిత్యం వెనుకపడి ఉండేదే. కాని అది ఇంకా అంతరించక పోవటంబట్టి మనం విజయాం సాధించలేదని తెలుసుకోవచ్చు. అయితే మన ప్రయత్నం పూర్తిగా విఫలం కాలేదు. దానికి దాఖలా ఏమంటే, మన సంఘంలోలేని రచయితలు ఇతర పత్రికలలో అప్పుడప్పుడూ అభ్యుదయ రచనలు ప్రకటిస్తున్నారు. ఈ రచనలనూ, రచయితలనూ మనం గుర్తించాలి. సరిఅయిన విమర్శనా దృష్టితో వర్తమాన సాహిత్యాన్ని అవలోకిస్తున్నట్టయితే మనం అభ్యుదయ రచనల ప్రభావం పెంచగలుగుతాం; అన్ని పత్రికలూ అభ్యుదయ దృష్టి కొంతవరకైనా అలవరచుకునేటట్టు చెయ్యగలుగుతాం.

మనకు విమర్శ తగుమాత్రం లేకపోవటంకూడా ప్రతిబంధకంగానే ఉంది. ఆత్మవిమర్శ అభ్యుదయ రచయితయొక్క ఉత్తమోత్తమ సాధనం. దాని ద్వారానే మనం మన లోపాలు దిద్దుకోగలుగుతాం. ప్రచురణే పరమార్ధమనుకోకుండా మనం మన రచనల ద్వారా సాంఘికాభ్యుదయం సాధించాలంటే మన రచనలు ప్రజలలోకి ఎంతవరకు వెళ్ళుతున్నదీ, ప్రజలమీద వీటి ప్రభావం ఏవిధంగా వుంటున్నదీ తెలుసుకోక తప్పదు. ఇది విమర్శ ద్వారానే సాధ్యమవుతుంది.

4. కొన్ని అపోహలు

ఒకవంక ప్రజలమీద, మరో వంక సాహిత్య స్రష్టలమీదా కూడా అభ్యుదయోద్యమ ప్రభావం క్రమంగా పెరుగుతూ రావాలి. మన సంఘంలోకి వచ్చిన వారిలోనే కొంత సంస్కారం అభివృద్ధి కావాలి. మన కెడంగా ఉన్న రచయితలకు కొన్ని అపోహలున్నాయి. వాటిని పోగొట్టే బాధ్యత మనమీద ఉన్నది.

సాహిత్య స్వరూపాల్లో పాటా, గీతమూ, కథా, నవలా, నాటకమూ ఉన్నట్లుగానే అభ్యుదయ రచన కూడా ఒక రచన విశేష మని చాలామంది అపోహ పడు తున్నారు. అభ్యుదయ రచన అన్నట్టయితే అందులో కళాదృష్టీ, శిల్పనైపుణ్యమూ అవసరంలేదనీ, శ్రామికవర్గం గురించి రాస్తేనే అది అభ్యుదయ రచన అనీ; శ్రామిక వర్గాన్ని గురించి రాస్తే ఎట్లా రాసినా అభ్యుదయ రచనేననీ రకరకాల అపోహలు రచయిత లలో ఉన్నట్టు కనిపిస్తుంది. ఈ అపోహలు ఎవరు ఏకారణంచేత కల్పించినవైనా వాటిని పోగొట్టటంమన విధి.

సామాన్య రచయితకు బోలెడంత స్వాతంత్ర్యం ఉందనీ, మామూలు రచయిత దేన్ని గురించి అయినా రాయవచ్చుననీ, అభ్యుదయ రచయితకు అటువంటి స్వాతంత్ర్యం లేదనీ అనేకమందికి ఒక అభిప్రాయం ఉంది. దీన్ని అపోహ అని మనం కొట్టివేయ వలసిన అవసరం లేదు. కాని ఆటువంటి స్వేచ్ఛా ప్రియత్వాన్ని మనం ప్రతిఘటించాలి. తన రచననుగురించి అసమర్థుడైన పత్రికాసంపాదకుడి నిర్ణయాన్ని ఆమోదించే రచయిత, తన స్వాతంత్ర్యాన్నిచూసి మురుస్తాడు. డబ్బుకోసం పత్రికాధిపతి కోరినటువంటి రచనను సవినయంగా రాసే రచయిత తనకు స్వాతంత్ర్యం లేదని గుర్తించడు. ఎవరికీ అక్కర్లేని రచనలూ, తనకే పూర్తి ఉత్సాహం లేకుండా రాసే రచనలూ చేస్తూ రచయిత తాను స్వేచ్ఛాజీవి ననుకుంటాడు. కాని ఆ రచయితే జనసామాన్యానికి ఉపకరించే రచనలు, సంఘంమీద

ప్రభావాన్ని చూపే రచనలు రాయమని మనం కోరగానే తన స్వేచ్ఛ యావత్తూ అంతరించి నష్టంగా బాధపడతాడు, తనచేత కూలీలపాటలూ, కర్షకుల కథలూ రాయిస్తున్నారని బెంగపడతాడు. తనను కమ్యూనిస్టులు తమ ప్రచారం కొరకు ఉపయోగించుకో చూస్తున్నారని వాపోతాడు. ప్రజలు బాగుపడాలని అన్న ప్రతి వ్యక్తీ కమ్యూనిస్టుఏజెంటు ఎందు కయిపోవాలో ఎంతఆలోచించినా నాబోటివాళ్లకు అర్థం కావటం లేదు. కమ్యూనిస్టులను బలపరచకుండా మనం అభ్యుదయం కోసం పాటుపడలేమనేది నిజంగా రూఢి అయిననాడు మనం కమ్యూనిస్టులను బలపరచటంవల్ల ప్రమాదమేమిటో అదీ అర్థం కావటంలేదు. ఇటువంటి స్వేచ్ఛాప్రియత్వాన్ని ప్రతిఘటించటం మన విధి. ఇది కేవలమూ బాధ్యతారాహిత్యం లోనూ, అరాచక వాదంలోనూ పుట్టిన స్వాతంత్ర్యప్రియత్వంగాని, నిజమైన స్వేచ్ఛాప్రియత్వం కాదు.

జీవితం వేడెక్కింది. ప్రజలు మేల్కొన్నారు. కాని మన రచయితలమూ, కళాకారులమూ ఇంకా నిద్రమత్తులో ఉన్నాం. ఈ జడత్వం వదలగొట్టుకునేటందుకు మన అభ్యుదయ రచయితలసంఘమూ, అభ్యుదయోద్యమమూ తప్ప మనకు మరో మార్గం లేదు. వీటిని సమగ్రంగా ఉపయోగించుకుని అభ్యుదయమార్గంలో మనం మరింత వేగంగా ముందుకు సాగాలి.